

Pokutny džeń.

Matth. 5, 4.

Sbóžni šu czi šrudni; pšchetož woni budža trošchtowani.
Šamjeń.

Jes. 43, 1.

Njebój šo, pšchetož ja šym cze wumohł; ja šym cze i two-
jim mjenom wołał; ty šy mój. Šamjeń.

Duby pšheczeło! Šwiate pišmo nam wjazykrocž po-
wjeda, šo je Bóh Anjes jandželow jako póšłow šwojim
człowškim džecžom pšhipóšłał. A hdyž tajki Boži pošol
wjekaj pšchistupi, potom reka: wón šo boji. Měnju, šo k czło-
móžemy šrosymicž, cžehodla temu tał je. Šaj, myšlu šebi,
šo by šo nam runje tał šchło, by-li na jene dobo k nam
do jštwy jandžel w bělej drascže i kšhidłomaj tał, kaž wu-
mjelzy jich nam wotmoluja, šastupił. A cžehodla to? Š džela
njek to i teho pšchińdže, šo nejšmy to šwucženi; ale šebi
myšlu, woprwdžita pšhicžina to njeje, ta hłubje leži, to
i teho pšchińdže, dokelž my człowjekojo pšched šwojim Bohom
wšchitzy ške šwědomnje mamy, tón wjazy, tamny mjenje,
a dokelž wohladajo tajkeho jandžela šebi bychmy prajili:
„Ty, tón chze cze wěscže pšched šud twojeho Boha pšche-
prošycž — kał šo czi tola pónđže!“

Š naš njeje hišcže nihto jandžela wohladał. Bóh
Anjes jich jako šwojich póšłow we widomnym štalcže nam
wjazy njescže. Cžehodla to njecžini, njewěm; to je jeho
wěž. Ale šwojich póšłow wón pšchezo hišcže ma, a ja
měnju: ani jenicžki njeje mješ nami, ke kotremuž njebychu
tajzy Boži pošli hižom byli pšchishli. Šacž šmy to wšchitzy
pytnyli a Božeho pošla tež šesnali, to je druge praschenje.